

ned, kes ütletvad, et meie lapsed ep olle
ennam ni tuggivad, kui ennemuiste. Lük-
kavad sedda selle süüts, et neid külma
weega ei pessta; agga sedda nou minna et
voi mitte kita. Sest külmi wessi ei wotta
sedda sitket roja, mis lapse ihho külges on,
mitte hästi ärra, ja kui kegi sedda wäggise
wöttaks tehha, siis se tulleks lapsele wägga
sureks waewaks. Peäle sedda tulleb karta,
et se äkkilinne külmi, lapsel, kes ni kaua
soias emma ihhus on olnud, kahjo teeb,
wahhest woiks surm sest temmal tulla.
Keige parrem on sepärrast, tedda leige
weega ja sepiga pessta, ja pehme willase
nartsoga sedda roja ihho peält ärraõruda.
Et lapsed mähhitakse, on wägga tarwis,
kui nemmad ka kül sepärrast küssendaksid.
Sest last kes ei olle mähkmes, ei woi milgi
wisil õiete hoida, ehk ilma kartusseta kää-
peäl kanda, sest sesuggusel wäetimal on
luud wägga nõdrad; agga sedda pango-
emmad hästi tähhele, et need mähkmed

ikka kuiwad on, ja kohhe, kui laps on ro-
jastand, ikka teisi woetakse. Need mähk-
med peawad wähe wallale ollema, mitte
lialt kinnipantud. Kui lapse pannakse
maggama, siis woib kül mähkmed lahti
tehha, nenda nemmad õppivad maggama;
agga kohhe, kui neid ülleswoetakse, peab
neid ka ueste mähhitama. Külmale ja
soiale peab neid aegsaste õppetama. Tal-
wel ilmaki ei woi neid ühhesugguses soias
hoida. Laste kääed ja jallad on ennamiste ik-
ka külmad, ja sest ei olle luggu. Ka sest
ei sa nemmad kahjo, et nemmad wahhest
färkiwäel ümber kaudo jookswad.

Kui laps üks kakskümmend nädalad
wanna on siis ep olle enam tarwis tedda
pärwa ajal mähkida, agga õe ajal on ikka
parrem, et tedda mähhitakse, et tedda par-
reminne woib hoida. Lapse pea peab ikka
ühhe mütsiga kaetud ollema, poomwilla,
ehk kattuni riest tehtud. Agga sedda Müt-
si peab kahhe ehk kolme pärwa pärrast pes-